

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. listopadu 2016 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Radany Macháňové Laštůvkové a soudců JUDr. Ivana Holíka a Mgr. Víta Krchňáčka, v trestní věci obžalovaného M.O., nar. XXXXX v XXXXX, soukromého podnikatele, trvale bytem XXXXX, **odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Uherském Hradišti proti rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 8. 10. 2015, č. j. 13 T 53/2012-568, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e .**

Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu se

obžalovaný **M.O., nar. XXXXX,**

z p r o š t' u j e

podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Uherském Hradišti ze dne 26. 3. 2012, sp. zn. ZT 23/2012-17 pro skutek

uvedený v této obžalobě, čímž měl spáchat přečin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku, přečin neoprávněného nakládání s odpady podle § 298 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) trestního zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M.O. uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že jako starosta Obce XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX v letech 2008 – 2010 dal příkaz k uložení odpadu skupiny "S" (smíšený odpad – zemina a stavební suť) na místo, kde ukládání odpadů není povolené, tedy v rozporu s ust. § 12 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, v platném znění, a umožnil uložit 1.000 tun zeminy společnosti XXXXX, IČ XXXXX, se sídlem XXXXX a pro tuto společnost získal prospěch ve výši 435.000 Kč, a 5,25 tun stavební suti firmě XXXXX, IČ XXXXX, s místem podnikání XXXXX a pro tuto firmu získal prospěch ve výši 2.283,75 Kč, kdy by jinak obě firmy musely uhradit uvedené finanční prostředky za uložení daného materiálu na oficiální skládce, kdy tohoto jednání se dopustil jako úřední osoba – starosta Obce XXXXX, když jednal v rozporu se zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v platném znění, zejména v rozporu s ust. § 103 a násl. citovaného zákona, dále v rozporu se zákonem č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, v platném znění, zejména v rozporu s ust. § 3 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, kdy jako starosta obce za účelem získání neoprávněného prospěchu společnosti XXXXX a firmě XXXXX, IČ XXXXX, využil svého postavení a umožnil ukládání odpadu na nelegální skládce na pozemku v majetku obce XXXXX, čímž společnosti XXXXX a firmě XXXXX, IČ XXXXX, opatřil prospěch v celkové výši 437.283,75 Kč.

Za tento přečin mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců se stanovením zkušební doby v délce 18 měsíců. Současně byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb, kdy výše denní sazby činí 1.000 Kč, celkem tedy 100.000 Kč. Pro případ, že by nebyl ve stanovené lhůtě peněžitý trest vykonán, byl obžalovanému stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců.

Rozsudek nenabyl právní moci, neboť jej včas a řádně napadli odvoláním obžalovaný a státní zástupce. Obžalovaný zdůvodnil odvolání prostřednictvím obhájce a uvádí v něm, že se soud I. stupně nevypořádal s okolnostmi důležitými pro rozhodnutí a jeho zjištění jsou nejasná a neúplná. Zásadní pochybení, které soud pojal do výroku rozhodnutí, spatřuje v údajích o množství navezené zeminy a vyčíslení obohacení firem XXXXX a XXXXX. Pokud se v rozhodnutí uvádí, že obžalovaný nechal navézt 1.000 tun zeminy, tak není toto množství ničím prokázáno. O takovém množství hovořil svědek M.V., ovšem uvedl, že to neví přesně a

vypovídal po několika letech. Podle přehledů vypracovaných policií, jimiž soud argumentuje, měl obžalovaný nechat navézt 1.056 tun zeminy. Obžalovaný poukazuje na chybný výpočet policie, na což opakovaně upozorňoval v průběhu svého trestního stíhání. Soud I. stupně se nevypořádal s tím, jaké mělo vzniknout firmě XXXXX a XXXXX obohacení. Obohacení nelze zjišťovat vypracováním posudku znalce, který ani není znalcem z oboru ekonomiky, navíc soud zadal znalci neúplné informace o skládkách. K cenám za vyvezení zeminy se vyjadřoval svědek V. a svědkyně K. Neoprávněné a ničím nepodložené jsou i závěry soudu o tom, že vybral nejbližší skládku. Soud se nevypořádal s tím, že odvozem zeminy do XXXXX vznikly náklady na dopravu, navíc firma provedla i úpravu skládky a rozhrnutí zeminy. Závěr soudu o tom, že odvozem 1.000 tun zeminy získala firma XXXXX obohacení ve výši 435.000 Kč, je naprosto mimo realitu. Povinností soudu je prokázat skutečný prospěch, nikoliv teoretický, při splnění určitých podmínek, které se navíc prokazatelně nestaly. Obžalovaný dále nesouhlasí s tím, že by dával jakékoliv příkazy k uložení odpadu. Návoz zeminy byl uskutečněn po žádosti na uvedenou firmu v rámci snahy řešit problém se skládkou. Soud nijak nevysvětlil, ze kterých důkazů dospěl k závěru, že obžalovaný jednal v úmyslu opatřit jinému prospěch. Obžalovaný jednal v zájmu obce XXXXX a jejich občanů. Soud nepopisuje, v čem dohoda obžalovaného či žádost na firmu o návoz zeminy byly v rozporu se zákonem o střetu zájmů. K právnímu posouzení jednání uvedl obžalovaný, že nedošlo k naplnění znaků trestného činu. Souhlas obžalovaného s uložením odpadu nemá formu žádného rozhodnutí a byl právně irelevantní, neboť každý věděl, že skládka není povolena a oficiální. Přestože v řízení bylo prokázáno, že tím, že došlo k úpravě povrchu skládky, ušetřil obžalovaný obci více než milion korun, soud se vůbec nezabýval otázkou tzv. společenské škodlivosti trestného činu a otázkou tzv. ultima ratio, tj. subsidiaritou trestní represe.

Státní zástupce ve svém odvolání uvedl, že napadené rozhodnutí lze akceptovat pouze částečně. Obžaloba nadále spatřuje v jednání obžalovaného i naplnění kvalifikované skutkové podstaty zločinu zneužití pravomoci úřední osoby i ve smyslu § 329 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Soud I. stupně skutkový stav upravil, ovšem z provedeného dokazování vyplývá, že obžalovaný opatřil sobě a jinému značný prospěch nejméně ve výši 516.876,50 Kč. K této částce dospěly orgány činné v trestním řízení na základě šetření za účelem zjištění ceny za ukládání odpadů u vybraných společností s tím, že jako cenově nejvýhodnější jsou podmínky u společnosti XXXXX. Obžaloba přičítá obžalovanému neoprávněné uložení odpadů v rozsahu 1.554 tun firmami XXXXX, OSVČ M.O., XXXXX a OSVČ XXXXX, jež vychází z vyhodnocení navážení odpadů na skládku a výpočtů policejního orgánu. Z rozsudku nevyplývá, z jakého důvodu soud I. stupně dospěl k jinému množství navezeného odpadu a z jakého důvodu soud uvádí, že prospěch z činnosti obžalovaného měli pouze společnost XXXXX a firma XXXXX, nikoli již firmy XXXXX a OSVČ M.O..

U veřejného zasedání setrvaly strany na svých odvoláních. Obžalovaný navrhl doplnit dokazování doložením dokladů firmy XXXXX a V.K. k prokázání prospěchu, který jim vznikl navozením zeminy na skládku, a doplňující výslech osob, které se pohybují v oblasti cen za uložení odpadu. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl o zproštění obžalovaného obžaloby, popřípadě věc vrátil soudu I. stupně. K odvolání státního zástupce se vyjádřil tak, že je považuje za nedůvodné a u veřejného zasedání navrhl odvolání státního zástupce zamítnout.

Státní zástupce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že uzná obžalovaného vinným z jednání, jež je popsáno v obžalobě, tzn. že obžalovaný jako starosta obce XXXXX a zároveň jako statutární zástupce a jednatel společnosti XXXXX, a majitel firmy M.O. v letech 2008 až 2010 vyvezl, dal příkaz k vyvezení anebo jako starosta dal příkaz k uložení odpadu skupiny S na místo, kde ukládání odpadu není dovoleno, s tím, že takto v uvedené lokalitě uložil nejméně 1.554 tun odpadu, přičemž tímto jednáním pro sebe jako podnikatele a pro společnost XXXXX a XXXXX získal prospěch nejméně 516.876,50 Kč. Jeho jednání necht' je kvalifikováno jako zločin zneužití pravomoci úřední osoby ve smyslu § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Jako trest, jenž má odvolací soud obžalovanému uložit, navrhl státní zástupce trest odnětí svobody v trvání 2 let, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 3 let, a dále peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb, kdy výše denní sazby činí 1.000 Kč, celkem tedy 100.000 Kč, přičemž pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, necht' je obžalovanému stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců.

Odvolací soud dle ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadených výroků, jakož i řízení předcházejícího jejich vydání, a dospěl k závěru, že většina argumentů uvedených v odvoláních je důvodná. Pokud jde o řízení předcházející vydání napadeného rozsudku, pak v něm bylo postupováno v souladu s ustanovením trestního řádu, když soud I. stupně respektoval práva obžalovaného na obhajobu a odvolací soud neshledal procesní pochybení, která by ve svých důsledcích vedla k rozhodnutí podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku tak netrpí vadami či nedostatky, které by měly vliv na správnost napadeného rozsudku.

Předně je třeba uvést, že trestní věc byla již jednou předmětem odvolacího přezkumu, kdy rozsudek č.j. 13T 53/2012-395 ze dne 31.10. 2013, jímž byl obžalovaný uznán vinným ze zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, byl v neveřejném zasedání z podnětu odvolání obžalovaného i státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně s pokyny k doplnění dokazování. Současně je třeba uvést, že původně byl obžalovaný zažalován pro jednání, které je popsáno ve výroku tohoto rozsudku a ve kterém bylo původně obžalobou spatřováno spáchání trestných činů porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku, neoprávněného nakládání s odpady podle § 298 odst. 2, 3 písm. b) trestního zákoníku a zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Od právní kvalifikace podle § 298 odst. 2, 3 písm. b) a § 220 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku obžaloba upustila v průběhu trestního řízení v návaznosti na výsledky dokazování. Z tohoto důvodu se odvolací soud v rámci podaných odvolání zabýval toliko právní kvalifikací podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Přestože byl v souladu se zákonnou citací uvedenou v § 226 trestního řádu odvolacím soudem obžalovaný zproštěn obžaloby v tom znění, v jakém byla podána, dospěl odvolací soud na základě důkazů provedených před soudem I. stupně a poté před odvolacím soudem k odlišným skutkovým zjištěním, než tak učinil soud I. stupně v napadeném rozhodnutí.

Pokud jde o výrok o vině, soud I. stupně shromáždil potřebné důkazy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby mohl ve věci rozhodnout. Pokud se jedná o

postup soudu I. stupně upravený ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy o hodnocení provedených důkazů, které je stěžejním momentem v rámci rozhodování o vině, zde odvolací soud shledal extrémní nesoulad s učiněnými skutkovými zjištěními a obsahem provedených důkazů. Odvolací soud v rámci doplnění dokazování provedl doplňující výslech obžalovaného a předložil stranám ve smyslu § 213 odst. 1 trestního řádu záznamy o době řízení vozidel na č.l. 133-214 spisu (tento důkaz byl opakováním již jednou provedeného důkazu). Návrh obžalovaného na doplnění dokazování doložením dokladů firmy XXXXX a V.K. k prokázání prospěchu, který jim vznikl navozením zeminy na skládku, a doplňující výslech osob, které se pohybují v oblasti cen za uložení odpadu, byl odvolacím soudem zamítnut, neboť takový důkaz se s ohledem na závěry, ke kterým dospěl odvolací soud, jevil jako zcela nadbytečný, navíc k otázce cen za uložení odpadu byl vypracován znalecký posudek.

Poté, co odvolací soud doplnil dokazování doplňujícím výsledkem obžalovaného a předložením shora citovaných listinných důkazů, dospěl k jinému závěru o vině obžalovaného než soud I. stupně u skutku, jenž byl napaden odvoláním. Je třeba dát za pravdu obhajobě, že soud I. stupně zcela nejasně pojal do výroku rozsudku údaje o množství navezené zeminy a vyčíslení obohacení zde označených firem. S tím souvisí i stěžejní námitka státního zástupce, že soud nevysvětlil, proč dospěl k jinému množství navezeného odpadu a z jakého důvodu uvádí ve skutkové větě prospěch toliko fy XXXXX a V.K.. Je zcela nesporné, že v obci XXXXX existovala nelegální skládka, o které všichni věděli, a po dlouhá léta byl na ni vyvážen odpad. Je rovněž prokázáno, že tak činil jak obžalovaný jako fyzická osoba podnikající či jako podnikatel, právnická osoba, tak obě firmy citované v rozhodnutí. Pokud však jde o množství takto navezeného odpadu těmito subjekty, tak v případě obžalovaného, ať už vystupoval jako podnikající fyzická osoba či právnická osoba, se nepodařilo před soudem I. stupně hodnověrně zjistit, kolik odpadu takto navezl. Ze záznamů o době řízení vozidel, tzv. puťovek, nelze jednoznačně zjistit, o jaký náklad v případě firem obžalovaného se jednalo při cestě do XXXXX, ani o jaké šlo množství. To je také zřejmě i důvod, proč byla ze skutkové věty soudem I. stupně vypuštěna (na rozdíl od obžaloby) slova, že takto obžalovaný jednal i jako statutární zástupce právnické osoby a jako majitel své firmy a rovněž důvod, proč nebyl ve skutkové větě označen i prospěch obžalovaného, což ovšem soud I. stupně nijak nevysvětlil. Obžalovaný přitom od počátku trestního řízení navážení odpadu nepopírá a u odvolacího soudu se alespoň přibližně vyjádřil k minimálnímu množství odpadu, které mohl jako podnikatel navézt, kdy uvedl, že šlo o cca 100 tun. S ohledem na skutečnost, že žádným jiným způsobem se nepodařilo prokázat množství navezeného odpadu obžalovaným, vycházel odvolací soud při svých úvahách o navezeném množství z tohoto údaje, který označil obžalovaný jako množství minimální, tedy 100 tun. Pokud jde o další dvě firmy, tak záznamy o době řízení vozidel, jež jsou ve spise rovněž založeny, na rozdíl od záznamů firem obžalovaného, obsahují údaje o množství odpadu i o tom, o jaký odpad jde a kam se veze, kdy ve většině případů šlo o zeminu, popř. suť. V případě firmy XXXXX vycházela obžaloba na základě policejního výpočtu z množství 1.056 tun. Tato výše však nekoresponduje se záznamy o době řízení vozidel. Policejní orgán totiž do výpočtu množství navezeného odpadu (č.l. 44-49 spisu) zanesl jakoukoliv cestu do XXXXX, aniž by bylo zřejmé, že se veze odpad, a v některých případech nesprávně uvedl údaj o množství odpadu, aniž by tento byl v záznamu o době řízení vozidel. Odvolací soud porovnáním záznamů na č.l. 193 - 214 spisu a policejním výpočtem založeným ve spise na č.l. 44 - 49 zjistil 4 nejasnosti, a to při jízdě dne 31.8.2009, 30.9. 2009, 6.11. 2009 a 1.4.2010, kdy ačkoliv policejní orgán ve svém výpočtu k datům 31.8.2009, 30.9.2009, 1.4.2010 uvádí, že není uvedena hmotnost nákladu na záznamech, tak přitom počítá s určitým počtem tun nákladu. Při jízdě dne 6.11.2009 pak policejní orgán zahrnul i množství odpadu 98 tun, který byl odvezen jinam, nikoliv na skládku

do XXXXX. Při respektování zásady in dubio pro reo, jsou-li tedy pochybnosti, je třeba je vyložit ku prospěchu obžalovaného, vycházel odvolací soud u množství odpadu, které měla navézt firma XXXXX ze záznamů o době řízení vozidel, na kterých bylo jasně uvedeno odkud kam se náklad vezl a v jakém množství. Součtem těchto cest a množství odvezeného odpadu dospěl odvolací soud k množství 940 tun (1056-1106). V případě firmy XXXXX policejní výpočet souhlasí s údaji na záznamech o době řízení vozidel založených ve spise na č.l. 190-192 a z nich jednoznačně vyplývá množství 234 tun. Množství tun uvedených ve skutkové větě u této firmy soudem I. stupně, a to 5,25 tun, nemá oporu v žádném z důkazů a není tedy zřejmé, na základě čeho soud I. stupně učinil takový závěr. Pokud tedy odvolací soud sečetl množství tun navezeného odpadu, který byl prokazatelně navezen na skládku Javorovec od firmy XXXXX (940 tun), V.K. (234 tun) a obžalovaného (100 tun), dospěl k množství 1.274 tun odpadu. Tímto výpočtem bylo vyvráceno množství navezeného odpadu uvedené ve skutkové větě napadeného rozsudku i v obžalobě a tím i množství namítané státním zástupcem. Obhajoba, stejně jako státní zástupce, namítají ve svých odvoláních nesprávně vyčíslenou výši prospěchu, který vznikl firmám navezením odpadu. Soud I. stupně při výpočtu vycházel z ceny 435 Kč za tunu, jak ji určil znalec Ing. Benkovič ve znaleckém posudku na č.l. 516-530 spisu. Je třeba uvést, že přestože soud I. stupně doplnil dokazování tímto znaleckým posudkem k určení cen za uložení odpadu, nebylo zadání otázek tomuto znalci zcela nejvhodnější. Je třeba dát za pravdu obhajobě, a nutno uvést, že s jejími argumenty se ztotožnil i státní zástupce, že nejvýhodnější variantou jak pro obžalovaného v tomto trestním řízení, tak obecně pro občany obce XXXXX, bylo odvážení odpadů na nejbližší skládku do XXXXX. V tomto směru se závěry znalce o cenách na jiných skládkách minuly účinkem. Odvolací soud však znalecký posudek Ing. Benkoviče ze dne 15.6.2015, založený ve spise na č.l. 516-530, považuje za přínosný v jeho odpovědi na otázku č. 4, a to ve spojení s předchozím znaleckým posudkem téhož znalce ze dne 5.12.2014, založeným ve spise na č.l. 449-456, vypracovaný k možnému vzniku ekologické újmy a nutnosti odvezení návozu zeminy, a dále ve spojení se záznamy o době řízení vozidel. Ze záznamů o době řízení vozidel vyplývá, že v převážné většině se odvážela zemina nebo suť, popřípadě stavební materiál. Ze znaleckého posudku, kterým byl posuzován vznik možné ekologické újmy a nutnost odvezení návozu zeminy vyplývá, že návozem zeminy a jejím rozprostřením po povrchu nepovolené skládky nedošlo k újmě na žádné z chráněných životních složek životního prostředí. Provedené odběry neprokázaly nadlimitní kontaminaci žádnou ze sledovaných látek. Uložení zeminy tedy nedošlo k poškození ani zničení žádné chráněné složky životního prostředí. Zeminu není nutno odvážet, laboratorními analýzami odebraných vzorků bylo prokázáno, že splňuje kvalitativní požadavky na odpady, které je možno využívat k rekultivaci skládek nebo k úpravám povrchu terénu. Navezení zeminy tedy mělo pozitivní vliv na předmětné území. Ze znaleckého posudku k otázkám cen za uložení odpadu vyplývá (č.l. 530), že v případě, že by výkopové zeminy a stavební a demoliční odpady vyhověly kvalitativním požadavkům pro využívání na povrchu terénu, bylo by možné je místo na skládku uložit v zařízeních na využívání odpadů na úpravu povrchu terénu. Obvyklá cena za uložení takové zeminy se pohybovala v rozmezí 70 – 250 Kč a za uložení stavebních a demoličních odpadů od 100 – 300 Kč. Jestliže má odvolací soud za prokázané navezení zeminy a suti v množství 1.274 tun, jestliže bylo znalecky zjištěno, že navezený odpad je vhodný pro úpravu terénu, tak i při maximální výši ceny za uložení, tj. 300 Kč za tunu, by činila výše prospěchu pro firmy, které by jinak musely platit za uložení odpadu, částku 382.200 Kč, což je částka nedosahující hranice pro značný prospěch. Pro účely trestního řízení je však třeba při stanovení ceny za uložení odpadu vycházet z částky pro obžalovaného nejpriznivější, a tou je částka 100 Kč za tunu, stanovená pro stavební a demoliční odpad. Není totiž možné říci, že na skládku byla odvážena jen zemina, neboť ze

záznamů o době řízení vozidel, z fotodokumentace a svědeckých výpovědí vyplývá, že šlo o odpad smíšený, přestože většinu tvořila zemina. ***Odvolací soud tedy shrnuje, že v otázce viny dospěl k závěru, že obžalovaný jako starosta obce XXXXX a současně jako statutární zástupce firmy a jednatel společnosti XXXXX a majitel firmy M.O. v letech 2008 až 2010 vyvezl nebo jako starosta dal souhlas k uložení odpadu skupiny S na místo, kde ukládání odpadu není dovoleno s tím, že takto v uvedené lokalitě nechal uložit nejméně 1.274 tun odpadu, přičemž tímto jednáním pro sebe jako podnikatele a pro společnost XXXXX a XXXXX získal prospěch nejméně ve výši 127.400 Kč.*** Obžalovaný si byl vědom skutečnosti, že skládka je nelegální, byl seznámen s vyhláškou obce o ukládání odpadu, musel si být vědom toho, že by jmenované firmy musely jinak za uložení odpadu platit a přesto umožnil tím, že souhlasil s navážením odpadu na tuto skládku, aby zde byl navážen odpad.

Trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně. Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. S ohledem na shora uvedené ***dospěl odvolací soud k závěru, že jednání obžalovaného naplnilo po formální stránce právní kvalifikaci přečinu zneužití pravomoci úřední osoby ve smyslu § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a obžalovaný jednal v úmyslu minimálně nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.*** Závěr o tom, že jde o trestný čin je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Společenská škodlivost se vztahuje na čin jako celek. Je třeba vycházet z povahy a závažnosti trestného činu a společenskou škodlivost vázat na celkové posouzení případu. Okolnosti je třeba hodnotit jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. V daném případě odvolací soud po zhodnocení okolností případu dospěl k závěru, že ačkoliv jednání obžalovaného naplnilo po formální stránce znaky trestného činu, není toto jednání natolik společensky škodlivé, aby byla vyvozena trestněprávní odpovědnost obžalovaného. Bylo bezpochyby prokázáno, že nelegální skládka byla v obci desítky let, nebyla v dobrém stavu a obec neměla prostředky na její rekultivaci. Navezením odpadu na tuto skládku a rozhrnutím odpadu se její stav zlepšil, navezenou zeminu nebylo třeba odstraňovat a pro celé okolí a krajinu bylo navezení odpadu prospěšné. Obci XXXXX byly takto dokonce i ušetřeny nemalé peníze, které by jinak musela vynaložit na terénní úpravy skládky. Odvolací soud má za to, že porušení zákona, které nemá žádný nepříznivý dopad, není jednáním, za které by měl být obžalovaný postihován v trestním řízení. Prospěch obce v podobě zkvalitnění skládky převyšuje značně prospěch, který měly získat firmy označené ve skutkové větě tím, že nemusely platit za uložení odpadu. U obžalovaného není vyloučena správní odpovědnost, ovšem s ohledem na dobu jednání a

zákonnou jednorocní promlčecí lhůtu, není možné obžalovaného postihovat již ani v přestupkovém řízení.

Odvolací soud tedy shrnuje, že z důvodu nedostatku společenské škodlivosti jednání obžalovaného byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaný byl obžaloby v celém rozsahu zproštěn podle § 226 písm. b) trestního řádu.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

dne 16. listopadu 2016

Mgr. Radana Macháňová Laštůvková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Hanušová